

EGRESSY ZOLTÁN

SZARVAS A KÖD BEN

- REGÉNY -

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2016

Koccintás, köszönés, elhúzás. Ennyi feladatomban marad még ilyenkor. Már a mosoly is ráadás. Tudják rólam a hivatalban, mennyire el szoktam fáradni a házasságától, nem annyira az esküvői pár perctől, az semmi tulajdonképp, az már a gálarész, inkább a bejelentkezésektől. Az adminisztrációtól. A sok lelkestől. Ezen a héten nyolc pár érkezett hozzám, nem annyira extrém mennyiség, de nem is kevés, nekem ennyi önmagát boldognak hívó ember látványa komoly sokkot okoz. Vagy csak irigy lennék? Vagy csak okos?

Ők is sokkolódnak, mindjárt az első kérdéstől, amit felteszünk nekik: milyen ügyben érkeztek, születés, esküvő vagy halál? Néhányan lelombozódnak, fagyogatnak le a mosolyok, borulnak el a nevető szemek, a legtöbben aztán hamar túllépnek a dolgon, megfigyelésem szerint körülbelül másfél másodperc a megütközés átlagos időtartama. Talán azért fáradok el az ügyfélfogadásban, mert túl becsületes vagyok; igyekszem együtt örülni az örülőkkel, miközben mégiscsak vadidegenek,

mi dolgom velük, nem látom soha többé őket, kivéve, ha pár héttel később én leszek az összeadójuk.

Ma már fél tízre kimerültem, pedig még csak csü-törtök van. Láthatták rajtam, hogy nem vagyok topos, Erika kolléganőmtől kaptam is egy tábla csokit vigasztalásul. Ő jelenleg halálesetes, kegyeleti ügyeket intéz, csodálatosan bírja, nem enged semmit közel a szívéhez, ami megsajdíthatná. Én az esküvősökkel foglalkozom kábé egy hónapja, a tőlem balra ülők intézik a születéseket, érdekes megfigyelni, mennyire rányomja a bélyegét a hangulatunkra, épp melyik területtel foglalkozunk. Kivéve Erikát.

Úgy egészséges, ha cserélgetjük a feladatainkat, bárki kérheti, ha elege lesz. A névváltoztatás és az állampolgársági eskütétel a két legsemlegesebb intéztnivaló, ezek csak unalmasak, mint egy ásványvízvétel. A három fődolog érdekesebb, talán mert az élet legfontosabb sarokköveivel kapcsolatosak. Sarokkő, van olyan? Vagy sarkpont? Erika évekig ellenne a halálos területtel, irigylésre méltóan könnyedén fogja fel a dolgot, a halált az élet részének tartja, nem háborítja fel, nem kéri ki magának, érdemes tanulni tőle, egyszer mesélt erről nekem, majdnem meggyőzött. Képes egy pillanat alatt megnyugtatni az ügyfeleket a higgadságával, pedig sokszor nem akármilyen lelkiállapotban érkeznek hozzá. Imádja az étcsokit, ez a hobbi, az étcsokievés, hónap elején bevásárol, felhalmoz vagy ötven darabot tartaléknak, a friss készletéből adott ma nekem. Aztán

megkérdezte, összeadnám-e a pasijával, ha esetleg úgy alakul. Nem is tudtam, hogy menyasszony.

Néha a boldog párok hirtelen felindultságból meghívják a ceremónia utáni vacsorára. Figyelmeztettek a többiek már az elején, vigyázzak, ezek csak szeszélyes fellángolások a lelkes szerelmesek részéről, ne fogadjam el. Főleg a férjek indítványoznak ilyesmit. Jó ötletnek tűnhet, aztán később nem érti senki, hogy kerül a fotókra a magányos anyakönyvvezető. Invitációveszélyt ezúttal nem érzékelek, azt tervezem, két percet mosolygok még, utána hívok egy taxit, és megyek, várom, hogy végre egyedül maradhassak. Nézem majd elalvás előtt a Dunát az ablakomból, és veled beszélgetek.

Itt az idő, indulnék, de látom, nem fogok tudni kitérni a férj tanúja elől, kinézett magának, a megfelelő pillanatot várta. Most idelép. Gratulál, tetszett neki a beszédem, személyes volt és megindító, kezet nyújt, bemutatkozik, valamilyen Szilárd. *Mátyás Anna, köszönöm szépen*, mondom semlegesnek szánt fejjel, fogadni mertem volna, hogy a kelleténél erősebben szorítja meg a kezemet, olyan csávónak tűnik, aki ezzel jelzi a jelentőségét, ráadásul nagydarab, de a legkevésbé sem, normális a kézfogása. Közben a bal kezével indokolatlanul, ügyesen megérinti a könyökömet. Nem esik rosszul, ez megint váratlan, nem először történik más, mint amire számítok. Alapvetően továbbra is ellenszenves, de egyre kevésbé. Jó, ennyi most már elég lesz belőle. Nem azért közvetítem ezt neked ilyen részletességgel, mert

féltékennyé akarlak tenni, én is szórakozottan figyelem, mi történik velem, mintha kívülről lennék.

Sokszor látom magam kívülről, szinte idegennek, akihez nincs közöm, valami rendszer részének, alkat-részének. A hideg fej ki tud segíteni a kellemetlen helyzetekből. Nincsenek a srácnak rossz szemei, nem tudom nem észrevenni, ugyanakkor nem rajta járnak a gondolataim, és nem is rajtad: a beszédem egyik passzusa jutott eszembe, az, hogy ez a semmi-minden gyerekkori problematika, amiről beszéltem, milyen szépen átment bennem abba, hogy az egyetlen igazság a férfi és a nő szerelme. Akkor legalábbis, utánad, amikor írtam a beszédemet, akkor, úgy látszik, ezt gondoltam.

Régi szöveg, ideje volna felfrissítenem, túl határozott a kijelentés, komolykodó, bölcselkedő. Érdemes lenne végiggondolnom, vajon ma is ez a véleményem, vagy már rég nem, soha nem tűnődtem még el rendesen a mondataimon. Úgy nyomom, mint egy megbízhatóan működő, jól teljesítő, eminens robot. De azért furcsa, hogy tudtam ekkora határozottsággal ilyesmit gondolni, még le is mertem írni, sőt hirdetem, mint valami nagy igazságot. Pedig nem vagyok könnyen döntő nő. Irigylem azokat, akik kész recepteket tudnak alkalmazni az életükre, képesek például választani. Múlt héten végigkérdeztem a kollégáimat, melyik a kedvenc évszaduk, mert én hiába gondolkodtam, nem tudtam hármat kizárni. Senki nem problémázott, azonnal lökték a választ, furcsa módon magasan az ősz nyert. Talán azért,

mert október van. Második helyen a tavasz végzett, a nyarat még a tél is megelőzte. Mindenki rávágta egyből a kedvencét, én meg nem tudom. Még ezt se. Honnan tudnám? Mindegyik évszak jó. Mindegyik rossz.

Ha komolyan, őszintén ezt tudtam érezni, hogy a szerelem az egyetlen igazság, akkor mégiscsak romantikus csaj lehetek. És közben trágár. Együtt a kettő. Néha indokolatlanul bazdmegezek, bár egy ideje kifejezetten visszafogott vagyok, gondolatban se igen káromkodom. Most például biztos az emelkedett hangulat miatt. De hát nem is az. Emelkedettnek nem érzem a légkört, kicsit ünnepélyesnek igen. Akkor amiatt.

Jön felém a pár, kézen fogva, aranyosak, most ők gratulálnak nekem, megígérik, hogy boldogok lesznek, oké, legyenek, bár mi vagyok én, valami tanító néni, akinek szót kell fogadniuk? A hozzám lépéssel megzavarják Szilárdot, aki nyomulna tovább, tolná magát nekem, egyelőre nincs rá módja. Tényleg olyan ez az Andrea és ez az András, úgy állnak egyik lábukról a másikra előttem, mintha nekem kéne megfelelniük, bíznak benne, hogy jól viselkedtek, szinte megsajnálom őket, mindjárt megsimogatom a fejüket, vagy elzavarom őket az épület mögé, essenek egymásnak, az lenne a legokosabb. Zavarjanak le pár durvább nászpercet.

Igen, létezik ez a jelenség, szertartás közben gyakran veszem észre, tisztelettel, sőt már-már félelemmel néznek rám, a mindenkori vőlegény és menyasszony, mintha valami komolyabb hatalom lennék, pap a temp-

lomban, vagy nem tudom, szigorú nagymama, pedig egyszerűen csak egy heti negyvenórás közszolgálati munkát végző hivatalnok vagyok, semmi több. Aki megengedhetetlen önbizalommal nagy jelentőségűnek szánt álbölcsességeket mond nekik, mert valamiért úgy érzi, joga van hozzá. Persze még mindig jobb lehetek, mint a helyes házasesetre oktató pap. Honnan tudhatná, milyen az? Már ha katolikus.

Beszélgetni kezdenek velem, bár túl vagyunk a kötelező udvariaskodáson, elhangzik egy vicc a férj részéről, elég szar, aztán tegeződést javasolnak, jó, akkor mostantól tegeződünk, addig a pár másodpercig, amíg még közünk van egymáshoz. Újra köszönetet mondának, ezúttal azért, mert annyira laza voltam, olyan jókedvű, teljesen feloldottam a feszültségüket. Ezt nem vettem észre, de legyen, jólesik, amit mondanak, és nekik is, hogy mondhatják, kell az embernek, hogy néha hálát adhasson, nagylelkűnek mutakozhasson, muszáj hagyni megindulni másokat. Nagyon ritkán, időnként előfordul, hogy meghatódik az anyakönyvvezető is. Legtöbbször magától.

Szilárd is mond egy viccet, valamivel jobb, mint a férjé, nem sokkal, ezek itt diskurálgatni akarnak velem, pedig a rokonok várnak rájuk, most már mind a két kisgyerek sír. Mennék, de be kell vallanom, kellemesen érint ez a közvetlenség, igazolja kicsit, amit a viselkedésemről gondolok, vagyis amit szerintem tartanak rólam.

Azt hiszem, alapvetően nehezen megközelíthetőnek, távolságtartónak tűnhetek, de azért kedvesnek, olyan csajszinak, akinek az arcán szétterülő nagy mosolyról nem gondolják az emberek, hogy álarc. Nem veszik észre. Nem jut eszükbe, hogy esetleg nem őszinte, sőt épp a valódi érzelmeket fedi el. Nem üvölt rólam, hogy nehezemre esik végighallgatni mások nyavalygásait. Ez a mosoly a készletem része. Pedig rendesen oda se tudok figyelni sokáig másokra, hamar megfájdul a fejem. De udvariasságból képes vagyok eljátszani, hogy ott vagyok fejben és lélekben. Sok esetben akkor is ezt teszem, ha nincs vele átveréses célom, és ha közben egyáltalán nem is akarok mindenáron, feltétlenül tetszeni. Vagyis nem gondolok folyton erre. Ezek csak hangulatok a nőknél. Legalábbis nálam. A tetszeni vágyás. Vagy akarás. Van, amikor azt gondolom, istenien nézek ki, de ez csak úgy jön, ahogy bármelyik másik hangulat.

Most kezdem így érezni. Tök jól nézek ki. Ez most hirtelen elöntött valahogy.

A pár lassan végez velem, sok a dolguk, haladniuk kell. Az adategyeztető helyiségben hagytam a cuccaimat, oda még ellépek, aztán jöhet a taxi, kezemben a telefonom, de nem tudom hívni, Szilárd tanú nem tágit mellőlem. Jön, kísér, beszél, le kell koptatnom sürgősen, veszem hozzá a levegőt, de elakad a szavam, mielőtt kimondódnának a leépítő mondatok. Azt kéri, menjek vele a Margitszigetre. Vagyis nem vele, hanem velük.

A Margitszigetre.

Ott voltunk a második napunkon. Ott neveltél először rajtam, amikor azt mondtam, vigyázz, beletörik a fű a nadrágodba. Épp az előbb jutott eszembe, nincs egy perce se, amikor elhaladtam a szökőkút mellett, és ránéztem a fűre. Beugrott róla a Margitsziget, a beletörés, te. Az öreg, mindent túlélte eperfa melletti rész, ahol ültünk a fűben. Az ugrott be, hogy oda kéne mennem emlékezni kicsit. Az előbb történt, mikor a tetszeni vágyásról gondolkodtam neked.

Jócsajeszter azt mondaná, ez nem véletlen, bár szerintem semmi nem az. Azt mondaná, miattad van itt ez a Szilárd, talán egy angyal ő, akit te küldtél. Nem hiszem, akkor nem nézegetné egyre szemérmetlenebbül a mellemet. Évek óta nem voltam a Margitszigeten, most meg oda hív, de hát ő, nem te. Most akkor mi van?

Nem válaszolok, csak nézek rá, ismét hangsúlyozza, hogy természetesen nem kettesben gondolja, az egész násznép odamegy különféle autókkal, ott készülnek majd a fotók, konkrétan a Rózsakertben, nagyon szép még ilyenkor, ősszel is, tegyem már meg, hogy elmegyek velük, Andi és Andris is örülne.

Mi sok mindenben hasonlítunk egymásra, de pár dologban nagyon nem.

Ilyesmit például nem tudnék elképzelni rólad, hogy gondolatban társalogj valakivel, ahogy most én veled. Annyira jó érzés ez nekem, mintha bennem lennél, és figyelnél, ahogy soha még. Mintha eljutnának hozzád

a szavaim, meg az érzések, zavarban vagyok tőlük, de nem baj, engedem átfolyni magamon őket. Meg kell tisztulnom, nagy a bűnöm veled kapcsolatban, még ha nem is tehetek semmiről. Most már egyre könnyebb. Dolgozlak fel. Régen úgy mondtam volna, felfele. Ma már én sem bírom, ha valakitől így hallom.

Meg az is van, hogy soha nincs késő. Ez azért valami, hogy most így be tudlak engedni magamba, belülről érezhetsz engem, a lebonyolítót, aki nem színész, nem balett-táncos, nem bohóc, mégis játszik, napközben hallát vagy születést dokumentál, délután meg összeboronál. Nem mondtam neked egyszer se, hogy szeretlek, folytonos taktikázás volt köztünk, túlgondolás, félelem, halogatás, és most se tudom, mondjam vagy ne mondjam, annyira régen történt minden. Csak hát nem mész ki belőlem. Vagyis megint itt vagy, így pontosabb. Ja, hülye vagyok, már mondtam is. Akkor mindegy, ezen túl vagyok.

Várja a válaszat a tanú, szinte esdekel a tekintetével, lassan mosolyodom el, finomabban, mint szoktam, bólintok, annyit kérdezek, *miért ne*, ezzel nem mondtam igent semmire, amire majd nem akarok, nem is szabad, nehogy elkezdődjön megint egy kezelhetetlenné váló játszma.